

พระธรรมเล่มนี้เขียนขึ้นในศตวรรษที่ ๘ ก่อนค.ศ .
เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับโยนาห์เองซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะเกิดในอิสราเอล
(๒ พงศกษัตริย์ ๑๔ :๒๕)
พระเจ้าทรงเรียกท่านให้ไปเทศนาแก่ชนชาติอัสซีเรีย
ซึ่งมีกรุงนินะเวห์เป็นเมืองหลวง อีกไม่นานชนชาติ
นี้จะมาทำลายล้างอิสราเอลในปี ๗๒๒ ก่อน ค.ศ .
เมื่อพระเจ้าตรัสเรียกโยนาห์ซึ่งชาตินิยมจัดไม่ยากให้ชนต่างชาติ
ได้รับความรอด โยนาห์จึงพยายามหนีจากพระเจ้า
แต่กลับถูกโยนลงในทะเล ถูกปลาใหญ่กลืนเข้าไป
และสำรอกออกมาที่ชายฝั่งทะเล ในที่สุด
โยนาห์ก็ปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้าไปเทศนาแก่ชาวกรุงนินะเวห์
คำเทศนาของท่านประสบความสำเร็จ
แต่ท่านกลับโกรธซึ่งไม่พอใจ
พระเจ้าจึงทรงใช้ต้นไม้เป็นบทเรียนสอนใจโยนาห์
พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ใช้ประสบการณ์ของโยนาห์ในท้องปลา
เป็นแบบอย่างถึงถึงการที่พระเยซูต้องถูกฝังไว้ในอุโมงค์ (มัทธิว
๑๒ :๓๘ -๔๑)
แก่นสำคัญของพระธรรมโยนาห์อยู่ใน ๔ :๑-๑
ซึ่งพระเจ้าประกาศความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ไม่ว่าจะ
เป็นยิวหรือไม่ โยนาห์ไม่สามารถรักชาวอัสซีเรียอย่างที่ถูกต้อง
แต่พระเจ้าทรงปรารถนาสิ่งที่ดีงามและความรอดสำหรับพวกเขา
จึงทรงใช้ผู้เผยพระวจนะไปเพื่อนำพวกเขาให้กลับใจหันจากบาป
พระธรรมเล่มนี้ยังแสดงถึงฤทธิ์อำนาจและการควบคุมของพระเจ้า
เหนือพลังธรรมชาติ

โครงเรื่อง

- ๑ . โยนาห์ไม่เชื่อฟังและหนีจากพระเจ้า (๑ :๑ -๑๗)
- ๒ . โยนาห์อธิษฐานในท้องปลา (๒ :๑ -๑๐)

๓ . โยนาน์ยอมปฏิบัติหน้าที่และประสบความสำเร็จ (๓ :๑ -๑ ๐)

๔ . ปฏิบัติของโยนาน์ และความหวังใยของพระเจ้า (๔ :๑ -
๑ ๑)

โยนาน์

โยนาน์หนีจากพระเจ้า

1พระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงโยนาน์บุตรอามิททัยว่า

2"จงไปยังนีนะเวห์ นครใหญ่

เทศนาตักเตือนกรุงนั้นเพราะความชั่วช้าของเขากระฉ่อนขึ้นมาถึง
เบื้องหน้าเรา"

3แต่โยนาน์หนีจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มุ่งหน้าจะไปยังเมืองทารซิช

เขาเดินทางไปที่ยัฟฟา พบเรือที่จะไปเมืองนั้น

จึงจ่ายค่าโดยสารแล้วขึ้นเรือจะไปทารซิชเพื่อหนีจากองค์พระผู้
เป็นเจ้า+

4และแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบันดาลพายุใหญ่เหนือทะเล

ลมพัดจัดจนเรือแทบจะอัปปางอยู่รอมร่อ 5ลูกเรือทั้งหมดกลัวมาก

ต่างก็ร้องเรียกให้เทพเจ้าของตนช่วย

แ ล ะ โยนของที่บรรทุกเรือทิ้งไปเพื่อให้เรือเบาลง

ส่วนโยนาน์เข้าไปข้างในเรือ เอนกายลงและหลับสนิท

6นายเรือมาพบเข้าก็พูดว่า "หลับอยู่ได้อย่างไร

จงลุกขึ้นมาอ่อนวอนให้พระเจ้าของเจ้าช่วย

เพื่อพระองค์จะทรงกรุณา เราจะได้รอดตาย"

7แล้วลูกเรือทั้งหลายพูดกันว่า "ให้เราจับสลากดูว่า

ใครเป็นตัวการทำให้เกิดภัยพิบัติครั้งนี้"

เขาจึงจับสลากกันและสลากนั้นตกแก่โยนาน์

8 เขาก็ถามโยนาคือว่า

"บอกเรามาเถิดว่าใครเป็นต้นเหตุสร้างความเดือดร้อนให้เราในครั้งนี้ ท่านทำอะไร มาจากที่ไหน อยู่ประเทศอะไร เป็นคนชาติไหน"

9 โยนาห์ตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวฮีบรู

นับถือองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดิน" 10 เขาทั้งหลายฟัง แล้วตกใจมาก ถามว่า

"ท่านทำอะไรลงไป"

(เขารู้ว่าโยนาห์หลบหนีองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาเพราะโยนาห์เล่าให้ฟังก่อนหน้านี้อแล้ว) 11 ทะเลยิ่งปั่นป่วนขึ้นทุกทีๆ

เขาทั้งหลายจึงถามโยนาคือว่า "เราควรทำอย่างไรกับท่านดี ทะเลจึงจะสงบ"

12 โยนาห์ตอบว่า "จับข้าพเจ้าโยนลงทะเลเถิด แล้วทะเลก็จะสงบ

ข้าพเจ้ารู้ว่าที่เกิดพายุร้ายแรงครั้งนี้ก็เพราะข้าพเจ้าผิดเอง"

13 คนเหล่านั้นพยายามกรรเซียงพาเรือเข้าฝั่ง แต่ทำไม่ได้ เพราะทะเลยิ่งปั่นป่วนมากขึ้นไปอีก

14 เขาทั้งหลายจึงร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

"โอองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ขออย่าให้พวกเราต้องตายเพราะเอาชีวิตชายผู้นี้เลย

อย่าให้เราต้องโทษฐานฆ่าคนที่ไม่ผิดเลย

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เพราะพระองค์เองทรงทำไปตามที่ทรงเห็น

ช อ บ "

15 แล้วพวกเขาจับโยนาห์โยนลงจากเรือ

ทะเลปั่นป่วนก็สงบราบเรียบ

16 คนทั้งหลายจึงยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า+ยิ่งนัก

เขาถวายเครื่องบูชาและปฏิญาณต่อพระองค์

17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงใช้ปลาใหญ่มากกลืนโยนาห์เข้าไป

และโยนาห์อยู่ในท้องปลา 3 วัน 3 คืน

โยนาคำอธิษฐาน

2ขณะอยู่ในท้องปลานั้น

โยนาคำอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่าน

2ท่านกล่าวว่า"ในยามทุกข์ลำเค็ญ ข้าพเจ้า

ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+และพระองค์ทรงตอบข้าพเจ้า

จากห้วงลึกของแดนมรณา ข้าพระองค์วิงวอนขอความช่วยเหลือ

และพระองค์ทรงสดับฟังเสียงร้องของข้าพระองค์

3ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงมาในห้วงลึก สู่ใจกลางสมุทร

กระแสน้ำถาโถมเข้าใส่ข้าพระองค์ และระลอกคลื่นของพระองค์

ท่วมมิดข้าพระองค์

4ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์ถูกเนรเทศ

พ้นจากสายพระเนตรพระองค์แล้ว

ถึงกระนั้นข้าพระองค์จะมุ่งมองไปยังวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์

ก

5นำท่วมมิดข้าพระองค์ ที่ลึกล้อมรอบข้าพระองค์

สาหร่ายทะเลพันรอบศีรษะข้าพระองค์

6ข้าพระองค์จมลงมายังรากภูเขา

แผ่นดินเบื้องล่างขังข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์

แต่พระองค์ทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ขึ้นมาจากเหว

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของข้าพระองค์

7เมื่อชีวิตข้าพระองค์กำลังจะหลุดลอยไป

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ข้าพระองค์ระลึกถึงพระองค์

คำอธิษฐานของข้าพระองค์ขึ้นถึงพระองค์

ไปถึงวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ 8บรรดาผู้ยึดติดกับเทวรูปอันไร้ค่า

สูญเสียวพระคุณซึ่งเขาควรจะได้

9ส่วนข้าพระองค์ จะถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์

ด้วยบทเพลงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฎิญาณไว้อย่างไร

จะกระทำให้ดี การช่วยให้รอดอยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า"

10แล้วพระเจ้าตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนนำออกมาไว้ที่ริมฝั่ง

โยนนำไปยังนินะเวห์

3มีพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงโยนนำเป็นคนที่สองว่า
2"จงไปยังนินะเวห์ นครใหญ่

ป ร ะ ก า ศแก่ชาวกรุงนั้นตามที่เราสั่งเจ้า"

3โยนนำก็เชื่อฟังพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+และไปยังนินะเว
ห์ นครนั้นสำคัญ มาก ต้องใช้เวลา 3 วันจึงเดินทางทั่ว 4โยนนำ
ตั้งต้นเดินเข้าไปในกรุง ไปได้เป็นระยะทางเดินทางวันหนึ่ง
และเริ่มประกาศว่า "อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกทำลาย "

5ชาวนินะเวห์ก็เชื่อพระเจ้า

พวกเขาประกาศให้มีการอดอาหารแล้วชาวกรุงทุกคนตั้งแต่ผู้ใหญ่
ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุดล้วนสวมเสื้อผ้ากระสอบ

6เมื่อกษัตริย์แห่งนินะเวห์ทรงทราบเรื่องนี้ ก็ทรงลุกขึ้นจากบัลลังก์
ถอดฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อผ้ากระสอบคลุมองค์และประทับ
ใ นกองขี้เถ้า

7แล้วทรงออกประกาศในกรุงนินะเวห์ว่า

"โดยพระบัญชาจากกษัตริย์ และคำสั่งจากขุนนางทั้งหลาย
ห้ามมิให้ผู้ใดหรือสัตว์ใด กินหรือดื่มอะไร

8แต่ให้ทุกคนและสัตว์ห่มตัวด้วยผ้ากระสอบ

ให้ทุกคนทูลอ้อนวอนพระเจ้าอย่างแรงด่วน และให้เลิกทำชั่ว

เลิกการทารุณ 9ใ ค ร จ ะ รู้ได้ พระเจ้าอาจทรงเวทนาสงสาร
และอดกลั้นพระทัยไว้หันจากพระพิโรธเกรี้ยวกราด
เพื่อเราจะไม่ต้องพินาศ"

10เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาทั้งหลายและเห็นเข
าเลิกทำชั่ว ก็ทรงเอ็นดูสงสาร มิได้ลงโทษเขาตามที่ตรัสไว้

โยนนำโกรธและพระเจ้าทรงชี้แจง

4แต่โยนาก็ไม่พอใจมากและโกรธจัด 2เขาอธิษฐานว่า

"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

ข้าพระองค์ก็บอกแล้วตั้งแต่ยังอยู่ที่บ้านมิใช่หรือว่ามันจะเป็นอย่าง
นี้ เพราะเหตุนี้แหละข้าพระองค์ ถึงได้รับหนีจะไปเมืองทารซิช

ข้าพระองค์รู้อยู่ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและความเอ็นดูสงสาร ทรงเป็นพระเจ้าผู้กริ้วซ้ำ
และเปี่ยมด้วยความรัก ทรงอดพระทัยไว้ไม่ลงโทษ

3ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ บัดนี้ขอทรงเอาชีวิตข้าพระองค์ไปเถิด
ข้าพระองค์ตายเสียดีกว่าอยู่"

4แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสตอบว่า "เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะโกรธ"

5โยนาก็ออกไปอยู่นอกเมืองทางตะวันออก

แล้วสร้างเพิงขึ้นหลังหนึ่ง และนั่งอยู่ใต้ร่มเพิง

คอยดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับกรุงนินะเวห์

6และแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าทรงบันดาลเผาไม้เลื้อยอกขึ้น

เหนือโยนาก็ ช่วยบังแดดให้ศิระษะท่าน

เพื่อบรรเทาความกลัดกลุ้มของท่าน

โยนาก็มีความสุขมากเกี่ยวกับเผาไม้เลื้อยนี้

7แต่ครั้นฟ้าสว่างวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงให้มีหนอนกัดกินเผาไม้เลื้อย
จนมันเหี่ยวเฉาไป

8เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พระเจ้าทรงให้มีลม ตะวันออกอันร้อนระอุ

แสงอาทิตย์ก็แผดเปรี้ยงเหนือศิระษะโยนาก็ จนเขาแทบเป็นลม

โยนาก็อยากตายและตัดพ้อว่า "เราตายเสียก็ดีกว่าอยู่ไป"

9พระเจ้าตรัสกับโยนาคือว่า "เจ้ามีสิทธิ์จะ

โกรธซึ่งเรื่องเผาไม้เลื้อยนี้หรือ" โยนาก็ทูลว่า "ใช่

สมแล้วที่ข้าพระองค์โกรธจนอยากตาย"

10แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า "เจ้าเสีย ดายเผาไม้เลื้อยนี้ ทั้งๆ

ที่เจ้าไม่ได้ปลูกหรือดูแลให้มันโต

มันงอกขึ้นในชั่วข้ามคืนและตายไปในชั่วข้ามคืน

11ก็แล้วนี่นะเวห์ซึ่งมีคนกว่า 120,000 คน
ซึ่งไม่รู้ประสาว่าไหนมือซ้ายไหนมือขวา
ทั้งยังมีสัตว์เลี้ยงอีกมากมาย
ไม่ควรหรรอกหรือที่เราจะเสียดายนครใหญ่นี้"